

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

Cap. XI. De fiducia in divinam providentia[m], & perfecta resignatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

CAPUT XI.

De fiducia in divinam providentiam, & perfecta resignatione.

1. Providentia Dei omnia in bonum salutis nostræ dispensat.
2. Ideo tota nos Deo permittere debemus, & illius duntaxat beneplacitum in omnibus eligere.
3. Clavus propria voluntatis Deo resignanda.
4. Propria voluntas divina voluntati submittenda.
5. Plena fiducia in Deum cum humilitate & innocentia coniungi debet.
6. Multum Deo placet, qui in ipsius benignitate plurimum confidit.

Monile Spiriti. Dominus, subtracta illa gratia, per quinquenniū dereliquit eum absque consolatione in magnis tentationibus, angustiis atque calamitatibus. Et cum aliquando vehementer fletet, duoque Angeli eum consolari vellent, dixit se nullam consolationem petere, sed abundè sibi sufficere, si gratissima Dei voluntas in se perficeretur, & ipse coram Deo purus intrinsecus esse, ei que placere posset.

Dixit Dominus ad sanctam

15. Catharinam: *Volo te nisse, quod omnes pœne, quibus homines in mundo affliguntur, in voluntate consistunt; quia si voluntas esset ordinata, & concors cum voluntate mea, careret quodammodo pœna. Quamvis enim is, qui hac sancta ordinataque voluntate pradius est, sentiat laborem ac dolorem, quiddid tamen amore mei sponte patitur, quasi sine pœna portat. Liberrimè enim illud sustinet, considerans & sciens, meam esse voluntatem atque permissionem, ut patiat. Mens eius in quovis dolore corporali libera est, cum voluntas ipsius in omnibus sit conformis & unita voluntati meae. Omnino ex voluntate procedit & dependet afflictio sive pœna: quia homo affligitur vel habendo quod habere nollit, vel non habendo quod vellet habere. Igitur ablata voluntate propria, spiritus hominis tranquillus est, & pace gaudet.*

Pœna omnes in voluntate consistunt, & nemo laeditur nisi a seipso, seu a prava sua voluntate. Tract. 1. cap. 45. & tract. 2. c. 121.

EADEM virgo Catharina aliquando in ecclasi posita, videbat & perspicuè cognoscebat, quod Dominus Deus, qui est summa bonitas, ex ineffabili charitate hominem creavit, quodque in eadem charitate & amoris flagrantia omnia homini præstat, huc evenire permittit, videlicet consolationes & tribulationes; donans has & illas, ut hominis saluti provideat, non alio respectu. Vnde multum cæci atque insipientes sunt, qui opera vel iudicia Dei reprehendunt, & scandalizati perturbatique propter illa quæ eueniunt, murmurant adversus Deum. Beati verò sunt qui sanctam Dei providentiam intelligentes, atque credentes, omnia de paterna manu Domini humiliter tanquam optima recipiunt, & pro illis gratias agunt, firmiterque in Deo semper sperant & confidunt.

1. Omnia in salutem nostram dispensat divina providentia. Tract. 2. c. 121.

Monile Spirit.

2.
Resignationis bonum.
Lib. 3.
Infin. c.
33.

Sancta Gertrudis audivit à Domino, *piam quamque & fideliem animam debere propriam voluntatem suam Deo funditus resignare, plenè se committendo beneplacito illius, & indubitanter confidendo de benignissima pietate ejus, quòd ipse in omnibus suam operari velit salutem.* ^a Hinc cùm ei aliquando appareret Jesus sponsus amabilis, ferens in dextera sua sanitatem, & in sinistra infirmitatem, monensque ut eligeret quam veller, ipsa ab utrisque manibus Domini se avertens, dixit: *Domine, ego toto corde desidero, ut non meam voluntatem respicias, sed tuum beneplacitum in omnibus perficias.* Prorsus qui Deo placere desiderat, tam secunda confidentia se totum & omnia sua divinæ dispositioni committere debet, ut etiam amet nescire quid circa ipsum Dominus agere velit, quòd puriùs divinæ voluntatis beneplacitum in se sciat esse perfectum.

3.
Offerenda est Deo, velut omnium Domino, clavem seu potestatem cordis & propriam voluntatis.
Lib. 4.
Infin. c.
23. & 31.

Dixit ad eandem virginem

^a Multa & pulchra pro hac & sequenti revelatione, quæ est nobilissima indifferentia voluntatis in Deum ad omnia resignata, inveniet pius Lector apud R. P. Ieremiam Drexelium Heliotropii lib. 1. cap. 1. qui addit: S. Gertrudem trecentis sexagies quinquies Orationem jaculatoriam quotidie pro ista indifferentia recitare solitam: quod in Praxin Rosarioli resignationis propriæ voluntatis à piis viris jam redactum est. Ex hac eadem revelatione hortatur infirmos ad indifferentiam R. P. Alfonso Rodericus Exercitii perfectionis parte 1. tract. 8. cap. 7. & 18. Vide eundem ibidem cap. 14. & R. P. Cornelium à Lapide super Threnos Jerem. cap. 3. v. 39. *Quid murmuravit homo vivens, vir pro peccatis suis?*

Gertrudem Dominus: *Qui vult ut ad ipsum liberè veniam, debet mihi clavem propriæ voluntatis resignare. Quòd si ex humana fragilitate contigerit eum resumere clavem mihi consignatam, perficiendo in aliquo voluntatem propriam; hoc statim per pœnitentiam diluat, suamque voluntatem iteratò mihi resignet; & suscipiet eum dextera misericordie mee, deducetque cum inestimabili honore ad regnum claritatis aeternæ.*

Monile Spiritus

Beatus Augustinus ait: *Potest homo aliquid proprium velle, Deo aliud volente. Conceditur hoc humane fragilitati, conceditur humane infirmitati. Difficile est, ut non tibi contingat aliquid proprium velle. Sed cogita Deum supra te esse, te infra illum; illum Creatorem, te creaturam; illum Dominum, te servum: & te corrigens, voluntatemque tuam voluntati eius subjiciens, dic cum Christo: Non quod ego, sed quod tu vis, Pater. Ita enim non distorsus, sed rectus corde eris.* Vnde sancta Gertrudis divinitus inspirata, legit aliquando * trecentis sexaginta quinque vicibus hæc verba Evangelica; *Non mea, sed tua voluntas fiat, amantissime JESU.* quod etiam sensit Domino plurimum placere.

4.
Propria humana voluntas Deo subjicitur. 5. Asp. sup. eum.

Legimus de eadem virgine Gertrude, ^b quòd neque pericula,

^b De quatuor istis revelationibus S. Gertrudis à Deo factis, & varia praxi omnimodæ indifferentiæ ad divinam voluntatem, cum fructu consulat pius Lector denuò R. P. Ieremiam Drexelium, præter ante dicta in Amussi lib. 2. c. 8. §. 2. & Heliotropio lib. 4. cap. 1.

Matth. 26.

* Tot sunt dies in anno.

Plus in Drexelii

Lib. 3. Infin. c. 27.

Monile Spirit.

cap. 1. & R.P. Alfonsus Rodericium Exercitii parte 1. tract. 8. cap. 12. Adeundus etiam R. P. Antonius Sucquetius Viæ vitæ lib. 3. c. 21. facie 761. & R. P. Cornelius à Lapide super 1. Petr. 5. v. 7. *Omnes sollicitudinem vestram proficientes in eum, quia ipsi est cura de vobis.*

neque tribulationes, neque damna rerum, neque impedimenta alia, sed nec dilecta quidem vel defectus proprii, constantem securamque confidentiam, quam ad benignissimam Dei misericordiam retinebat, unquam in illa obscurare potuerint. Certissime enim confidebat, tam adversa, quam prospera omnia, sibi in bonum divina providentia converti. Et huic virgini Dominus aliquando dixit: *Secura illa confidentia, quam quis erga me habet, credens me revera posse, scire & velle sibi in omnibus fideliter adesse, transfugerat cor meum, tantamque vim facit pietati mee, ut nullatenus possim huiusmodi homini abesse vel deesse.*

6. Ad sanctam Mechtildem ait Dominus: *Mihi valde gratum est, ut homines in bonitate mea confidant, & de me presumant. Nam quisquis in me humiliter confisus fuerit, ac mihi bene crediderit, ego & in hac vita illi adero, & post mortem supra omne meritum ei benefaciam. Quantum quis mihi credere, & de bonitate mea pie presumere potest, tantum & in infinitum amplius obtinebit: quia impossibile est hominem non percipere, quod sanctè credidit & speravit. Ideoque, utile homini est, ut magna sperando à me,*

In Dei benignitate humiliter confidendum. Lib. 3. Spirit. grat. c. 4.

michi bene credat. Ipsi verò Mechtildi quærenti à Domino, quidnam potissimum credere deberet de ineffabili ipsius bonitate: respondit Dominus: † Certa fide crede, quòd ego te post mortem suscipiam, sicut pater filium suum charissimum, quodque nullus unquam pater tam fideliter cum unico nato suo hereditatem suam divisit, sicut ego omnia bona mea & me ipsum tibi communicabo. Quicumque hoc de bonitate mea firmiter & cum humiliter charitate crediderit, beatus erit.

† Hanc filialem fiduciam erga paternam Dei de nobis curam ac providentiam, citat & variè exornat R. P. Alfonsus Rodericium Exercitii perfectionis parte 1. tract. 8. c. 10. & R. P. Cornelius à Lapide in Ieremiam loco paulò antè citato.

Monile Spirit.

CAPUT XII.

De felici morte.

1. Moriturus servus suus adest Dominus, quàm sollicitus ne perdat, quod ipsi charum est.
2. Idem ostenditur.
3. Mirabilem fiduciam prastat Deus sanctis mentibus contra mortis timorem.
4. Indifferentia piorum sive ad vitam, sive ad mortem, prout Dei gloria magis expedit, acceptandam.
5. Mors piorum somnus est, impiorum verò introitus duntaxat ad veram mortem.
6. Contra mortis metum armet se pia conscientia dulcibus Christi promissis, Sanctorumque exemplis.
7. Moriturus munit se 1. Sacramentis: 2. Precibus Sanctorum: 3. Meritis Christi: 4. Perfecta resignatione in beneplacitum Dei.
8. Utilius est, magis suadendum morienti ut exerceat actum charitatis quàm retractationis peccatorum.
9. Verba pia fiduciam morientium auribus ingerenda.
10. Sancta Maria & omnes Sancti cultoribus suis moriturus auxiliaturi assistunt.

ORABAT aliquando eadem pia persona, dicens: *Amanissime Deus, rogo te, ut in extremis eius purges*

I. Insuper, qui bene vixerunt, adest Dominus. Lib. 3. Spirit. grat. c. 44. Nota.

purges